

ת"פ 23132/03/14 - פאדי בן מוחמד יאסין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

29 דצמבר 2020

ת"פ 23132-03-14 מדינת ישראל נ' יאסין(עציר) ואח'

בפני כב' השופט אברהם אליקים, סגן נשיא
מבקש 1. פאדי בן מוחמד יאסין
נגד
משיבה 1. מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשת המבקש לחישוב ימי הפסילה מלנהוג שהוטלו עליו בתיק זה, ותגובת המשיבה לבקשה (המבקש לא הגיש תגובה לתגובת המשיבה חרף ההזדמנות שניתנה לו לעשות כן).

העובדות הרלבנטיות

1. ביום 3.3.2015 גזרתי את דינו של המבקש (נאשם 1) והטלתי עליו, בן היתר, 24 חודשי פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, וכך קבעתי:

"למניעת ספק, בחישוב תקופת הפסילה לא תבוא במניין, התקופה שבה יישא הנאשם את עונש המאסר על העבירות בתיק זה ואין באמור לעיל כדי לשנות מקביעת החלטת משרד הרישוי מיום 26.4.2011 לפיה נאשם 1 נפסל לצמיתות מלנהוג...".

המבקש שוחרר ממאסר ביום 24.6.2017.

טענות הצדדים

2. המבקש טען בבקשתו כי מיום שחרורו חלפו 24 חודשי הפסילה שהוטלו עליו ועל כן ביקש כי בית משפט יורה על סיום תקופת הפסילה וינפיק אישור הפקדת רישיון מיום שחרורו.

3. המשיבה טענה כי יש לדחות את הבקשה נוכח כך כי לפי הפסיקה הסמכות לדון בבקשה לחישוב מניין ימי הפסילה על פי גזר הדין נתונה לרשות הרישוי, ועל החלטת רשות הרישוי ניתן להגיש עתירה לבית משפט לעניינים מנהליים

עוד טענה כי מאז שחרורו של המבקש ממאסר לא פעל המבקש בהתאם לסעיפים 556 ו-557 **לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961** (להלן- תקנות התעבורה), ואף לא פעל לפי הפסיקה המחייבת דהיינו חובה על מי שנגזר עליו עונש פסילה להפקיד את רישיונו בבית המשפט שהורה על הפסילה או לבצע תחליף הפקדה בדמות תצהיר.

דיון

4. לאחר עיון בטענות הצדדים, מצאתי כי צודקת המשיבה וטרם דיון בבקשת המבקש לגופה יש לדון בשאלה האם יש לבית משפט זה סמכות לחשב את תקופת הפסילה או שמא סמכות זאת נתונה לגוף אחר.

בבש"פ 4840/14 **אברהם נברו נ' מדינת ישראל** (30.7.2014) (להלן - עניין נברו), נקבע כך:

"בע"פ 9075/12 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (14.4.2014) נפסק כי הסמכות לחישוב מניין ימי הפסילה על-פי גזר דין נתונה לרשות הרישוי. כנגד החלטת הרשות ניתן להגיש עתירה לבית המשפט לעניינים מינהליים, באשר הוא מוסמך לפי פרט 14(א) לתוספת הראשונה לחוק בתי משפט לעניינים מנהליים, התש"ס-2000, לדון ב"החלטה של רשות לפי פקודת התעבורה, לרבות החלטה בעניני רישוי ובטיחות של נהגים". משכך, לא קמה לעורר זכות ערר."

5. בהתאם לאמור לעיל, הסמכות לדון בבקשתו של המבקש נתונה לרשות הרישוי בהיותה הגורם המקצועי אשר המומחיות, הניסיון, והחומר הרלוונטי מצוי אצלו, כאשר על החלטתו הנ"ל קיימת כאמור הזכות להגיש עתירה לבית משפט לעניינים מנהליים כפי שפורט בתגובת המשיבה. בהתאם לאמור לעיל דין הבקשה להידחות.

6. למעלה מן הצורך, גם בבחינת הבקשה לגופה, הרי שיש לדחותה.

המבקש טוען בבקשתו כי יש לחשב את תקופת הפסילה מיום שחרורו ממאסרו, היינו מיום 24.6.2017, אולם בקשתו זו איננה תואמת את תקנות התעבורה המחייבות כאמור הפקדת רישיון או תצהיר במזכירות בית המשפט אשר הורה על פסילת הרישיון.

הפקדת רישיון אינה עניין טכני וגם חוסר ידיעה על הצורך בהפקדת רישיון אינה מועילה למניין תקופת הפסילה בתיק.

על מנת שתקופת הפסילה תמנה, היה על המבקש להפקיד את רישיונו או תצהיר כנדרש ולפנות בבקשה מתאימה לרשות אשר מוסמכת לטפל בבקשה (לעניין זה ראו ברע"פ 8317/10 **כהן נ' מדינת ישראל** (8.2.2011) וע"פ 2990/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.4.2011).

(שאומנם עוסקים בדחיית בקשה של מבקש אשר טען כי לא ידע שעליו להפקיד את רישיונו כי הפקיד את רישיונו בתיק אחר, אולם הקביעה בפסקי הדין מתאימה גם לענייננו).

נוכח כל האמור לעיל, הבקשה נידחת.

ניתנה היום, י"ד טבת תשפ"א, 29 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.